

Posudek oponenta diplomové práce
Sakrální a světské památky na Domažlicku a jejich didaktická aplikace
Michal Man

Čtenáře znalého zájmu Michala Mana o historické architektonické památky jistě nijak nepřekvapí, že si jejich problematiku vybral i pro svoji diplomovou práci. Tím méně, že tak učinil v případě regionu Domažlicka, odkud pochází a který je jeho srdeční záležitostí.

V úvodu autor podal stručný přehled nejvýznamnějších bodů dějinného vývoje vybraného regionu a pojednal o cílech své práce – vytvořit přehled regionálních historických památek s důrazem na ty ze svého (?) pohledu nejdůležitější, plus provést na nich didaktickou aplikaci za účelem přiblížit je dětem ze základních škol, primárně právě v domažlickém regionu. Dále představil i své strukturování památek (a tím vlastně i celé své práce): nejprve pojednal památky světské, poté sakrální, načež z obou skupin vybral několik objektů coby reprezentativní vzorek a vhodný podklad pro didaktické zpracování. Předpokládá přitom především seznámení se s nimi formou exkurze. Za příkladné považují, že prakticky všechny památky, které do své práce zahrnul, také navštívil a zdokumentoval. Což se pochopitelně již stěží může týkat památek zaniklých, jež však také neopomenul do diplomové části začlenit a věnovat jim patřičný prostor (jako třeba pozoruhodné kapli sv. Kolomana ve Ždánově). Chvályhodné je, že neopominul ani památky technické. Mimochodem, při návštěvě zkonstatoval uspokojení nad jejich technickým stavem – to sám osobně nicméně nesdílím, jelikož právě na Domažlicku je stav mnohých skutečných architektonických klenotů zcela tristní: zámky v Přívozi a ve Ždánově se rozpadají, klášter v Pivoni i zámky v Poběžovicích nebo Čechovicích dosud neodstranily havarijní stav, samotnou kapitolou jsou mnohé venkovské kostely. O zámku v Bělé nad Radbuzou snad raději ani nemluvíme. Jistě, jádra Domažlic a Horšovského Týna představují světlou výjimku...ale stačí se jen podívat do zámeckého parku u druhého uvedeného.

Archivní zdroje autor nevyužil (což pro daný účel nebylo ani zapotřebí) a pro práci s literaturou mohu mít pouze slova chvály. Už jen poznámkový aparát přesahující sedm set odkazů budí respekt a dokládá Manovu čtenářskou a badatelskou píli. Nejvíce jsou v literárních zdrojích zastoupena přirozeně encyklopedická díla (Poche, Kuča, Peštovy vesnice, encyklopedie tvrzí, hradů a zámků, klášterů, městských věží atd.) a texty amatérského regionálního badatele Zdeňka Procházky, jenž sám přivedl k novému životu půvabnou gotickou tvrz ve Lštění.

Poslední část tvoří zdařilá metodická příručka s řadou neotřelých nápadů (viz např. právě onu tvrz ve Lštění), jistě bez potíží využitelná pro výuku na základních školách (a to i ve výtvarné výchově).

Pokud jde o hledisko jazykové, jsem mile potěšen absencí (resp. minimálním výskytem) zásadních gramatických a ortografických chyb. Vzhledem k tomu, že jde o práci slovníkového charakteru, nelze tu očekávat květnatou stylistiku. Ta ale autora přesto občas pozlobí – viz úvod (s. 3 – ...poloha zaručovala /=*způsobila*/, že sem velmi brzy pronikla gotika; ...panství, v němž zprvu stáli /=*kteří* zprvu vlastnili/ Lamingenové; ...tato skutečnost nahrává i k tomu /=*této skutečnosti nahrává i to*/; aj.).

Práci velmi rád doporučuji k obhajobě a hodnotím ji jako **výbornou**.

V Plzni 11. května 2018

Doc. PhDr. Jan Kilián, Ph.D.